

Scrisoare Pastorală la Sf. Paști 2005

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini ai Bisericii Ortodoxe în America:

P.O. Box 675
Syosset, NY 11791-0675
Tel: 516.922.0550
Fax: 516.922.0954
Website: www.oca.org

Chancellor:
Protopresbyter
Robert S.
Kondratieck

Încă o dată ne salutăm unii pe ceilalți cu aceste cuvinte de bucurie, cuvinte care nu numai că exprimă esența sărbătorii Paștelui, dar conțin expresia credinței și nădejdi în dragostea Domnului nostru. Cuvintele Sf. Ap. Pavel: “Dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este credința voastră” (I Corinteni 15:14) sunt esențiale credinței noastre. Dorind să împace creația cu Creatorul, Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu a luat trup omenesc. A intrat în istoria omenească, timpul și spațiul uman, ca unul dintre noi. A venit nu ca să I se slujească, ci ca să slujească. Și săvârșind aceasta, a arătat că Dumnezeu “nu este Dumnezeul morților, ci al viilor” (Matei 22:32), și că El dorește îndreptarea și înnoirea poporului Său și al întregii Sale creații cu asemenea intensitate, încât a suferit moartea pe cruce, pentru ca viața să biruiască. Prin moartea și Învierea Sa, El ne-a condus într-un loc nou, unde nu este nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit. Aceasta este realitatea pe care noi o proclamăm în aceste simple, dar profunde cuvinte, expresie a credinței noastre: “Hristos a înviat! Adevărat a înviat!”

Ca și creștini ortodocși, nu putem fi mulțumiți dacă adresăm aceste cuvinte numai celor de o credință cu noi. Înainte de Înălțarea Sa, Hristos Cel Înviat a poruncit ca Vestea cea bună a Învierii Sale să fie propovăduită tuturor neamurilor, celor care continuă să fie în întuneric, celor care nu au nădejde. Cine dintre noi nu știe că lumea în care trăim, societatea în care ne aflăm are nevoie disperată de o nouă viață care răsare din mormântul gol al lui Hristos? Sunt numeroși aceia care văd cultura modernă ca o cultură a “morții”, o cultură care pune preț pe viață numai în măsura în care are un înțeles “productiv”, sau o “energie tinerească”. Evenimentele recente confirmă că viața este, în multe instanțe, socotită mai puțin importantă, atunci când importanța ei în raport cu alții, pare fără valoare. Decât să cădem în deznădejdea care încercă să găsească consolare în “moartea demnă” și alte asemenea sentimente înșelătoare, se cade să împărtășim curajos tuturor demnitatea dăruită întregii creații de Învierea Domnului. Nu este oare vorba de adevărată demnitate, exact în faptul că Dumnezeu într-atât a iubit lumea încât se numește pe Sine “Dumnezeul viilor”, în numele vieții veșnice? Și nu este oare demnitate ceea ce El dăruiește “fiecărui om care a venit în lume” căutând și nădăjduind în “viața ce va să vină”, în care adevărata demnitate se găsește nu în întristare, suferință, sau suspin, ci în viață fără de sfârșit?

Prin moartea Sa, Hristos a îndurat suprema nedreptate; prin Învierea Sa, ne ridică la starea de demnitate și odată cu noi, întreaga Sa creație, împărtășind cu noi bucuria

Învierii Sale și a biruinței asupra morții, aducându-ne din disperare, în bucuria vieții veșnice. Fie ca noi, în cea mai sfântă perioadă a anului, nu numai să proclamăm aceasta între noi, chintesența credinței noastre, dar și, asemenea Apostolilor să folosim fiecare prilej în a propovădui pe Hristos cel Înviat și viața veșnică pe care El o dăruiește tuturor celor care îl urmează.

Cu dragoste în Hristos Domnul Cel Înviat,

+HERMAN,
Arhiepiscop al Washingtonului
Mitropolit a toată America și Canada